

Люси Дилън

**ИЗГУБЕНИ КУЧЕТА
И САМОТНИ ДУШИ**

София, 2018

ПРЕВОДЪТ Е НАПРАВЕН ПО
Lucy Dillon
Lost Dogs and Lonely Hearts

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

Lost Dogs and Lonely Hearts © Havercroft Ltd, 2009

- © Валентина Рашева-Джейвънс, превод, 2018
- © Фиделия Косева, корица, 2018
- © Издателство „Изток-Запад“, 2018

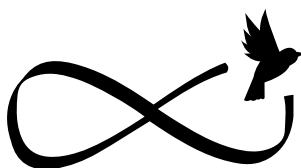
ISBN 978-619-01-0352-3

ЛЮСИ ДИЛЪН

ИЗГУБЕНИ КУЧЕТА
И САМОТНИ ДУШИ

Превод от английски
Валентина Рашева-Джейвънс

СЕРИЯ „КРАСНОГЛЕД“

„Творци на съвпадения“, Йов Блум

„Тежък дар“, Уилям Кент Крюгер

„Животът, който загърбваме“, Алън Ескенс

„Еуфория“, Лили Кинг

„Момичето от Бруклин“, Гийом Мюсо

„Лято по френски“, София Наш

„Един аристократ в Москва“, Еймър Тауълс

„Брачният пакт“, Мишел Ричмънд

„Еротични истории за пенджабски вдовици“, Бали Каур Джасвал

„Жените, които купуват цветя“, Ванеса Монфорт

„Парижката квартира“, Гийом Мюсо

„Люляковите момичета“, Марта Хол Кели

„Между небето и Лу“, Лорен Фуше

„Изгубени кучета и самотни души“, Люси Дилън

*Посвещавам на доброволците, които работят всеотдайно,
за да дадат втори шанс на изгубените и самотни кучета
навсякъде по света.*

Когато започна месец февруари, Рейчъл Фийлдинг имаше кариера (нещо средно между прилична и отлична) като пиар на интернет компании, имаше интимен приятел, който редовно ѝ купуваше цветя и се обличаше по-изискано от нея самата, имаше чистачка за жилището си и възраст на кожата, три години по-млада от действителната ѝ възраст, която беше трийсет и девет години.

В началото на втората седмица от месеца обаче тя бе успяла – и то с една-единствена маневра – да изгуби любовта на живота си, апартамент в скъпия лондонски квартал „Чизик“ и работата си. Сутринта на фаталния ден Рейчъл беше открила и първия сив кичур, който ярко изпъкваше в гъстата ѝ тъмна коса, а на всичко отгоре беше получила и съобщение от сестра си Амелия, в което тя я обвиняваше, че е забравила петия рожден ден на своята племенница, „понеже нямаш деца, не означава, че може да си такава егоистка, по дяволите!“.

Уволнението, изоставянето от приятеля ѝ и побеляващата коса бяха достатъчно депресиращи сами по себе си. Но и трите наведнъж се оказаха по-голямо наказание, отколкото би могъл да преглътне дори човек с професионални умения да превръща лошите новини в добри. Рейчъл силно желаше – *копнееше* – сега да лежи някъде, потопила лице в цяла вана сладолед с вкус на „Бейлиз“, докато слуша „Джой Дивижън“¹, но вместо това се намираще седнала на пластмасов стол в една адвокатска кантора в Лонгхамптън – провинциално градче, където все още се вълнува-

---

¹ Популярна британска пънк банда от 80-те години на XX век.
(Всички бележки в книгата са на преводача.)

ха от тривиални неща като откриването на супермаркет от веригата „Уейтроуз“ – и слушаше лекция за данъка върху наследството, изнасяна в момента от мъж на средна възраст, който упорито наричаше нея „миз¹ Фийлдинг“, а себе си – „аз самия“.

Рейчъл току-що беше наследила нещо, което Джералд Флинт бил „радостен да нарече едно значително недвижимо имущество“, но в този миг успяваше да се съсредоточи единствено върху факта, че – също като покойната си леля Дот – и тя се бе запътила към тъжен залез на живота си, полепен с кучешки косми и отмерван от самотни вечери с порция готова храна за един човек. Всеки път когато се опитваше да се концентрира върху новата си позиция като изпълнител на завещанието и в общи линии единствен наследник на имуществото на Дот – което се състоеше от фамилна къща, кучкарник, кучета, още кучета и накрая още няколко кучета, – порочно съблазнителните тъмни очи на Оливър се плъзваха в съзнанието ѝ като някакъв мазохистичен скрийнсейвър: лицето му, хванато в момента, когато тя му показва разписките от хотела – шок, после страх, а след това – ужасяващо – проблясък на нещо, което сега вече осъзнаваше, че е било самодоволство.

– Следите ли думите ми, миз Фийлдинг?

Рейчъл видимо потръпна и рязко върна вниманието си към срещата. *Стегни се* – рече си наум. – *Него го няма. Ти си тук. Слушай какво ти говорят, важно е!*

– Да, мистър Флинт – отвърна тя и почука с химикалка върху бележника си. – Всъщност, не. Бихте ли могли да повторите какво точно се очаква от мен като изпълнител на завещанието?

Джералд седеше до бюрото си под огромен портрет (фотография, отпечатана върху платно) на четирите си опулени внучета. Вдясно от него седеше руса жена на двацет и няколко години, която очевидно беше управител на кучкарника на Дот. До жената се мъдреше едно нещастно черно-бяло куче от породата „Бордър коли“².

¹ Учтива форма, често използвана от последните десетилетия на ХХ век, с която на английски се избягва разграничението между „госпожа“ (Mrs) и „госпожица“ (Miss).

² Произхождаща от Великобритания работна порода овчарско куче, известно с голямата интелигентност и податливост на обучение.

Рейчъл не можеше да си спомни какво точно прави кучето в кантората. От друга страна, в семейството се носеха легенди за Дот именно във връзка със смахнатото ѝ отношение към кучетата. („Смахнато“ беше грубо поставена диагноза от майката на Рейчъл. Самата Рейчъл не го смяташе за толкова странно, особено в сравнение със страстта на Вал към хигиеничното прибиране на вещи.) Всъщност беше напълно възможно кучето да е съизпълнител на завещанието.

Джералд погрешно възприе разсейването ѝ, свързано с Оливър, за израз на скръб заради загубата на леля ѝ.

– Разбирам, че е трудно, но ние сме тук, за да се справим с повечето работа и да помогнем на вас самата. Да обобщя отново, ако позволите?

Рейчъл обърна нова страница в бележника си. Падна се точно на един списък, който беше направила в пристъп на гняв предния ден – *опаковай багажа, обади се на компанията за съхранение на мебели, смени ключалките, резервирай ваканция*, – затова бързо отгърна още веднъж.

Докато Джералд говореше, тя водеше записки. Преди да може да наследи къщата на Дот, както и кучешкия хотел и Спасителния център за бездомни кучета, който беше част от него, трябваше да организира оценка на имота, след това адвокатът да подаде различни формуляри, а Приходната агенция да изчисли дължимия данък върху наследството – нищо нямало да е нейно, докато той не бъде платен, дъра-дъра-дъра, – но даже докато химикалната прилежно се движеше по листа, Рейчъл изпита болка в гърдите, обхваната от силно съжаление.

Десет години от живота ѝ, хвърлени просто така, навятъра. Най-хубавото, най-зрялото десетилетие от живота ѝ. Тя никога, никога повече нямаше да докосне черната коса на Оливър, отметната от челото му по начин, който би трябвало да не я задържа там, но някак си успяваше. Миризмата му след работа, онзи влажен, мъжествен аромат на бялата му риза, докато хвърляше сакото си със златиста подплата на облегалката на стола ѝ...

– ... и Джем, разбира се? – добави русото момиче, прекъсвайки мислите на Рейчъл.

Тя беше австралийка, затова думите ѝ прозвучаха повече като въпрос, отколкото като твърдение. Огромната слънчева усмивка, която беше отправила към Рейчъл, показваше, че според нея точно Джем¹ е най-ценната част от наследството.

Рейчъл присви очи към златната верижка, която висеше над тениската на момичето. „Меган“.

– Извинявайте, не си спомням нищо за куче в наследството – каза тя и хвърли поглед към Джералд за потвърждение. – Беше ли споменато? Съжалявам, последната седмица беше малко кошмарна за мен и...

– Дот ми остави инструкции да ви кажа за Джем още щом дойдете тук – и Меган посочи към кучето, което седеше до краката ѝ още от началото на срещата, послушно, но някак навъсено, с тъжно отпусната опашка и уши.

Изглежда, скърби за Дот повече от самата мен, помисли си Рейчъл, обхваната от внезапно чувство за вина.

– Джем е на седем години и е бордър коли. Дот искаше вие да го получите. По този въпрос беше много конкретна, нали, Джем? На теб не се полага нищо друго освен най-специален нов дом!

И тя погали нежната козина на черните му уши, при което кучето се облегна на крака ѝ.

– Но аз не обичам кучета – запротестира Рейчъл.

Докато говореше, кучето вдигна поглед и тя почти потръпна от стряскащите светлосини очи, които оглеждаха лицето ѝ така, сякаш се опитва да я разпознае. Нормално ли е куче да има такива очи, зачуди се тя. Струваше ѝ се, че погледът му прониква право в главата ѝ и вижда там една жена, на която не може да се повери грижата даже за най-просто цвете в саксия.

– Дот нямаше да ви остави Джем, ако не смяташе, че сте подходящият човек за него. Тя имаше невероятно умение да намира точните хора за всяко куче – обясни Меган с най-сериозен тон. – Усещаше всичко още щом те влизаха в стаята. Не позволяваше някое от кучетата от приюта да си тръгне с неподходящ стопанин, независимо колко я молеха понякога.

---

¹ Името на кучето наистина означава „скъпоценен камък“ на английски.

Рейчъл погледна към адвоката, очаквайки той скептично да поклати глава при тази лудост, достойна за филмче на „Дисни“, но Джералд само се усмихна сговорчиво.

– За мен определено намери две истински малки съкровища. „Кучешката сватовница“, така я наричахме.

Божичко мили – помисли си Рейчъл. – Това *няма как* да не е лош сън.

– Това семейна черта ли е? – запита Меган. – Този усет към кучетата?

– Доколкото знам, не – учтиво отвърна Рейчъл, но после се отрече от казаното. – Всъщност отговорът е „не“. Не, категорично не е семейна черта. Когато бях малка, не ни позволяваха да си вземем даже златни рибки. Не знам откъде се е появило това с кучетата при Дот.

От друга страна, Дот по най-различни причини не беше типична представителка на семейство Мосъп. Например не се беше омъжила на двайсет и четири, никога не бе имала деца и беше отказала да се явява с точността на швейцарски часовник на събиранията с плодова торта и шери при Валери, майката на Рейчъл. Самата Рейчъл също не го правеше. Добре, че Вал беше поканила Дот за кръстница на Рейчъл преди мистериозното ѝ преместване в Лонгхамптън, защото и без това Рейчъл подозираше, че според Вал именно нейната сестра е предала статута на стара мома на своята племенница, нещо като наследствено заболяване.

– Извинете, че го казвам, но двете много си приличате, вие и Дороти – каза Джералд с тон, от който веднага стана ясно, че го има за комплимент. – Искам да кажа по външен вид. Има нещо във формата на...

Рейчъл знаеше какво ще каже той, защото всички го казваха. Че и двете приличат на ексцентрични градинарки суфражетки¹ от едуардинската епоха². Или на ангели на отмъщението, излезли изпод четката на художник прерафаелит, с дългите си носо-

---

¹ Суфражетките са участници в първото масово английско движение, борещо се за извоюване на равно участие на жените в изборния процес.

² Периодът на първото десетилетие на ХХ век, съвпадащо с управлението на крал Едуард VII.

ве и тъмни, кръгли очи, които по нищо не напомняха типичната руса красота на английска роза, която отличаваше Вал и другата ѝ дъщеря, Амелия. Години наред Рейчъл беше искала да е хубавка като Амелия, едва Оливър успя да я убеди, че „поразителна“ ще бъде определение за външния ѝ вид чак докато прехвърли осемдесетгодишна възраст.

– На носа? – предложи тя.

– ... нещо във формата на носа – довърши Джералд по-нервно, отколкото беше започнал. Рейчъл знаеше, че в неутрално изражение лицето ѝ изглежда по-свирепо, отколкото ѝ се искаше. Той се опита да спаси ситуацията: – Дороти имаше впечатляваща осанка, когато разхождаше кучетата из града. Често се чудехме дали не е била в тайните служби, или нещо такова... – Той се поколеба. – Сигурно заради самоувереното излъчване.

– Да, знам – каза Рейчъл нещастно.

Оливър обичаше увереността на Рейчъл. Харесваше му нейният енергичен и същевременно изискан маниер при срещи с клиенти, за който тя почти беше успяла да убеди себе си, че е естествено нейно качество, а не страничен ефект от огромния брой изпити кафета или нейната изгаряща нужда да впечатли любовника си.

– Е, имаме *някои* общи неща – съгласи се Рейчъл, защото сърцето ѝ отново бе прескочило неспокойно. – Но кучетата не са сред тях, съжالياвам. Сериозна съм, Меган – добави тя, след като забеляза невярваща усмивка от другата страна на бюрото. – Нямам къде да гледам куче. Пътувам много, на пълен работен ден съм. – И тя вдигна длани за повече убедителност.

Добре де, всъщност точно сега не беше на пълен работен ден, нито пък живееше в апартамент в „Чизик“, но определено не искаше бордър коли. Все пак беше специалист по пиар, а не водеща на детско предаване за домашни любимци.

– О, но Джем не е *куче*. Джем е нещо като... като стар приятел? Нали? И ако Дот е преценила, че вие двамата с Джем трябва да сте заедно, то определено това е съюз, замислен в рая. – Веселата усмивка на Меган изведнъж изчезна и през откритото ѝ лице премина ужасено изражение. – О, божичко, извинявам се, това беше толкова нетактично...